

" křísíš mořskou vílu padlou
když na vor dříví nesla ti
moře je tvůj umyvadlo
jen za vodu nic neplatíš "

Maják

Honza Šimek

HONZA ŠIMEK

Maják

*texty vznikaly
od srpna 2018 do července 2020*

věnováno panu inženýrovi

Majak

*Když býváš tam a ne tady,
tak zbytečně si připadáš
jak trpaslík ze zahrady,
co mu je malá zahrada.*

Alenčin návrat z říše divů

Alenka se zpátky vrací,
už ti nikam neuteče.
Její čas je přesýpací,
sype se ti další večer.

Zaběhnul se bílej králík,
usměj se, panenke naše.
Vím, vlci ho roztrhali.
Co jen ten plyš musel snášet...

Její oči do polštáře
vyplakat chtěj celej potok.
V zrcadle svým vidíš lháře,
chtěls ji bránit, nevyšlo to...

Hospoda Na Blbým místě

Všechny stolky jsou tu stranou,
proč u nich nikdo nesedí?
Hodiny maj strach, že stárnou,
čas ukradnou jim sousedi.

Máš ji psanou v rodným listě,
Bůh není dobrej úředník.
Hospoda Na Blbým místě
v tý džungli retek zprůhlední.

Jels ji se svou starou hledat,
táta ti svěřil klíče k ní.
Teď je holka celá bledá,
že z ní tam bude výčepní.

Minutový hotel

Nechci být ledovou tříští,
mouchou, co se snaží přežít.
O skály se čluny tříští,
marně toužej po pobřeží.

Pokojská už posté stele
v tom hotelu minutovém.
Taky bych rád do postele,
přání je však dále slovem.

Konkrétní tvar těžko získá,
nepomůže podhled, nadhled.
Podívám se pěkně zblízka
na svůj obraz na dně láhve.

Invalidovna

Sestro, přineste mi okno,
z vás by na mě dejchla zima.
Deštník! Ne, já nechci zmoknout.
Duha, ta mě nedojímá.

Podejte mi slunce, sestro,
chci mít zas pocit zjasnění.
Bože, z paprsků mi sestroj
další zastávku na snění.

Jedním okem nezaostřím,
že vás vyrobili v nebi.
Smrtka dělá dneska do tří,
ještě o mně asi neví...

Sbohem, Kryštůfku Robine

Sbohem, Kryštůfku Robine,
zítra už půjdu spát jinam.
Snad medvídek Pů promine,
pokojík svůj pozhasínám.

Bude se bát, bude němý,
schová si slůvka do medu.
Myšlenko má, já tě nemít,
asi tě s jinou podvedu.

Řekneš ano, já povím ne,
když Pů pláče – Zůstaň s námi.
Sbohem, Kryštůfku Robine,
vyrost ze mě jen tvůj známý.

Hastrmanka

Tonoucí se stébla chytá.
Kolik bych jich potřeboval?
Život sjel dolů jak výtah
a už nevyjede znova.

Stál jsem tam podobný dveřím,
zmáčený a s malou duší.
Nevěřil jsem, že dál věřím
v kouzlo vody – kdo to tuší,

že si plavou mezi námi?
Prej jsem se ti krásně topil.
Úřady nic neoznámí,
zbyly po mně jenom boty.